

gjort et saadant Brud og fastsat nogle Fradrag for mindre Ejendomme af tvende Kategorier, nemlig i Stykkerne 4 og 5 af Lovens § 7. Disse Fradrag anvendes for det første ved Ejendomme paa Landet samt paa Købstædernes Markjorder, til hvilke der er knyttet Landbrug eller Havebrug som Næringsvej, men disse Fradrag, som altsaa en Gang ere fastsatte, ville Forslagsstillerne nu gøre større. Der bliver da Spørgsmaal om, hvorvidt der er Grund til at gøre disse Fradrag dels større og dels lade dem række til Ejendomme, som ere større end tidligere angivet.

For saa vidt man ved et saadant Forslag vil komme de mindre bemidlede til Hjælp, rammer Forslaget ganske ved Siden af, thi det er ingeniunde sikkert, at de, der ere Ejere af saadanne mindre Ejendomme, kunne henregnes til de mindre bemidlede, navnlig naar vi komme op til Ejendomme, som benyttes til Landbrug eller Havebrug og have en Værdi af 8—12,000 Kr. Det kan godt være, at Ejerne ere særdeles velstillede, og saa er der jo ingen Grund til at give dem en Moderation paa deres Ejendomsbeskatning. Det samme gælder jo om de Fradrag, som ske ifølge det næste Stykke i Paragraffen, nemlig for Huse, der bebos af een Familie, og hvis Beboere tilhøre Arbejderklassen eller ernære sig ved Fiskeri eller Haandværk uden fremmed Medhjælp. Der foretages der, for saa vidt Ejendommens skattepligtige Værdi ikke er nedsat i Henhold til samme Paragrafs 2det Stykke, forskellige Fradrag i Vurderingssummen, og disse Fradrag gaa op til Ejendomme, hvis Vurderingssum er mellem 4,500 og 6,000 Kr. Naar en Familie, der tilhører Arbejderklassen eller ernærer sig ved Fiskeri eller Haandværk uden fremmed Medhjælp, bor i et Hus, der kommer op til en saa høj Vurderingssum som 4,500 Kr. eller 6,000 Kr., er der neppe Grund til at gaa til større Fradrag. I det hele taget mener jeg, man skal være meget varsom med at gaa til yderligere Moderation paa denne Ejendomsbeskatning.

Naar man vilde komme disse Ejendomsbesiddere til Hjælp ved en Lømpelse af Ejendomsbeskatningen, maatte man med lige saa stor Føje kunne foreslaa og vedtage Nedsættelse for større Ejendomme, der bebos af Personer under de samme Livsvilkkaar, men det sker ikke. Det er i Lovens § 7, 1ste Stykke, fastsat, at Ejendomme, der udelukkende benyttes til Beboelse, og hvor den aarlige Lejeværdi af

hver enkelt Lejlighed ikke overstiger 60 Kr. paa Landet undtagen Gentofte-Ordrup Kommune, 120 Kr. i Købstæderne samt Frederiksværk, Marstal og Gentofte-Ordrup Kommune og 180 Kr. i København og Frederiksberg, kunne fritages for Ejendomsskyld. Men det er en kendt Sag, at det, man almindeligvis benævner Arbejderboliger, er dyrere end de her angivne Summer, og det ikke alene i disse Kommuner, men ogsaa i mange andre Kommuner, som her ere satte i en lavere Klasse. F. Eks. i de Kommuner, der ligge i Nærheden af Gentofte, er Huslejen lige saa stor som i Gentofte Kommune, men dog kunne saadanne Ejendomme ikke fritages for Ejendomsskyld, endskønt de have ganske samme Karakter som Huse med de tilsvarende Lejligheder i Gentofte, thi Lejen overstiger langt de 60 Kr., som her er fastsat. Vilde man altsaa gaa til det, som dette Lovforslag her tilsigter, maatte man i nødvendig Konsekvens heraf ogsaa give en Moderation for Ejerne af saadanne større Ejendomme, som ikke kunne faa Godtgørelse i Henhold til § 7, 1ste Stykke, thi den Moderation, der gives paa Ejendomsskatten, vilde i saa Tilfælde komme Lejerne af Lejligheden til gode, og da de kunne stilles i Klasse med dem, der ere Ejendomsbesiddere af de smaa Ejendomme, som § 4 i det nu forelagte Forslag omhandler, burde de ske samme Ret.

Jeg kan aldeles ikke slutte mig til det, som her tilsigtes i § 4, og vil fraa raade mine Meningsfæller at stemme derfor.

Rasmus Hansen: Jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger angaaende det her forelagte Lovforslag. Men inden jeg gør det, ønsker jeg at gøre nogle Bemærkninger angaaende Skattelovene i det hele taget. Naar en omfattende Reform gennemføres, vil denne som Regel altid blive Genstand for mere eller mindre streng Kritik, og da vi i Samlingen 1902—03 gennemførte den store Skattereform, viste det sig ogsaa, at den strenge Kritik kom ikke til at mangle hverken paa Rigsdagen eller ud over Landet. Men naar man vil undersøge Værdien eller Berettigelsen af den Kritik, der har været rejst mod Skattelovene, tror jeg, man — vel at mærke, naar man rigtig har forstaaet Lovens Princip — vil komme til det Resultat, at den er om ikke helt uberettiget, dog i høj Grad overdreven. Derom er der ingen Tvivl. Dermed er det selvfølgelig ikke min Mening at sige, at Skattelovene